

U OVOM BROJU:

STRAŽAR NAD NACIJOM*Derek Prince***NE ZNATE
KAKVOG STE DUHA***Zoran Tornjanski***MALE LISICE***Jan Vareca***DA LI JE NERAZUMNO
VEROVATI U BOGA?***Aleksandar Jovanović***BITI SREĆAN***Vlado Pšenko***misaone refleksije****Smešna strana...**

"Pogledajte, braćo, sebe, pozvane: nema vas mnogo mudrih po ljudskim merilima, ni mnogo moćnih, ni mnogo onih koji su plemenita roda. Nego, Bog je izabrao ludo sveta da postidi mudre, i slabo sveta da postidi jake, i neplemenito sveta i prezreno je izabrao Bog, i ono što nije da uništi ono što jeste, da se niko ne bi hvalio pred Bogom." (1. Kor. 1:26-29 SSP)

Kako je to čudno Božje ponašanje, rekli bi smo, van svake logike. Mi ljudi obično odmah eliminišemo slabe, lude, neugledne, jer smatramo da su veoma loš materijal za Boga, tj. crkvu. No, Bog voli uzimati one najgore među grešnicima i pretvoriti ih u najveličanstvenije spomenike svoje spasonosne ljubavi i snage. On voli uzimati ljude koji imaju uništene živote, ljude koji su duboko posrnuli, te ih upotrebiti da bi svetu prikazao snagu božanskog milosrđa i moć promene kroz svog Svetog Duha.

Dragi naši čitaoci,

utešno je znati, da nas Bog nikada neće odbaciti ako u našem karakteru vidi stvari koje su loše i bedne. Ne, već On će ih tako preobraziti da mi postajemo upravo suprotno onome što smo pre bili. Najlepši duh, karakter, je najčešće stvoren od onih najružnijih. Najlepše statue su stvorene od neuglednih i hrapavih kamenih blokova. No, oko umetnika je unutra u toj steni videlo skriveni potencijal lepote a njegove ruke i dleto su to oslobodile iz kamena. Na sličan način i Bog gleda na nas, On vidi potencijalnu lepotu koja leži duboko zatrpana u nama, i svojom milošću je želi osloboditi.

Milost Božja je dovoljna i dorusla je svakom problematičnom karakteru i svakoj nemogućnosti. Njena veličina i lepota je u stanju promeniti prokletstvo u blagoslov, i pokazati i ljudima i anđelima kroz sve vekove da "gde se umnožio greh, milost se umnožila još više." (Rim. 5:20)

Vaša, Sionska truba.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Više detalja na stranici: <http://siont.net/desk/onama.php>

www.siont.net
siont.net@gmail.com

www.siont.net

STRAŽAR NAD NACIJOM

Derek Prince

U Jezekilju 3:16-21, prorok govori kako ga je Bog postavio da bude čuvar nad Njegovim narodom Izraelom. On objašnjava da ukoliko se narod kreće u pravcu koji se protivi Božjoj otkrivenoj svrsi, odgovornost stražara je da upozori svoj narod na to. Ako narod posluša i učini pokajanje, narod će biti sačuvan. Ako ne posluša, doći će pod Božji sud, ali sam stražar će sačuvati svoju dušu.

Kao Božje sluge danas, mi smo odgovorni da isporučimo Njegovu poruku narodima kao što je dato u Jeremiji 31:10: "Čujte, narodi, reč Gospodnju, i javljajte po dalekim ostrvima i recite: Koji raseja Izrailja, skupiće ga, i čuvaće ga kao pastir stado svoje." (RDK)

Gospod upozorava narode da se ne suprotstavljaju Njegovim planovima u obnovi Izraelske nacije, već da sarađuju sa njima i pomažu im.

U Zahariji 2:8, Bog upozorava narode: "... jer ko tiče u vas [Izrael], tiče u zenicu oka Njegovog." Zenica oka je najosetljiviji deo celog tela. To je deo koji se najspremnije brani. Tako i Bog će reagovati na svaku pretnju Izraelu.

U poslednje vreme, zapadni narodi (EU) sve više i glasnije zauzimaju stav protiv Izraela. U svoj šarokolikoj istoriji Evrope, ja ne mogu da se setim nijedne prilike kada su svi njeni narodi imali jedinstven stav o nečemu. Očigledno da ovakav stav po pitanju Bliskog istoka jeste nadprirodan. Tu je na delu duh Antihrista, on priprema narode da se kroz njih odupre uspostavljanju Hristovog carstva na Zemlji. Tako, prirodno je da se upitamo: Da li Bog ima svoje "stražare" u tim zemljama? Da li oni daju upozorenje svom narodu?

U samom Izraelu, zadatak stražara je da podseti ljude na njihovu jedinstvenu odgovornost prema Bogu kao što je otkriveno u Amos 3:2: "Samo vas poznah između svih plemena zemaljskih, zato ću vas pohoditi za sva bezakonja vaša." Ako Izrael odbije da živi u skladu sa svojom odgovornošću prema Bogu, On ih upozorava da će ih On suditi vrlo ozbiljno. Hiljade godina istorije svedoče o ovoj istini.

Ovo nije kraj priče, međutim, Bog nedvosmisleno izjavljuje da u određeno vreme On će okupiti i vratiti Izrael kao narod u njihovu zemlju. Osim toga, on zahteva od drugih naroda da odigraju svoju ulogu u ovoj obnovi Izraela. Ovo je važna tema Pavlove poruke hrišćanima paganskog porekla u Rimljanima 11:13-15 i 25-27:

"A vama, paganima, kažem: pošto sam apostol paganima, veličam svoju službu ne bih li nekako svoj narod izazvao na ljubomoru i neke od njih spasao. Jer, ako je njihovo odbacivanje donelo izmirenje svetlu, šta će biti njihovo prihvatanje nego oživljavanje iz mrtvih... Ne želim, braćo, da vam ova tajna ostane nepoznata, da ne budete uobraženi: deo Izraela je okoreo dok pagani ne uđu u punom broju, i tako će se spasti sav Izrael, kao što je zapisano: 'Sa Siona će doći Izbavitelj i od Jakova otkloniti svaku bezbožnost. I ovo je moj savez s njima kad uklonim njihove grehe.'" (SSP)

Nažalost, upoznao sam tako mnogo hrišćana koji su "mudri u svom vlastitom mišljenju." Oni misle da znaju bolje od Boga kako On treba da se bavi jevrejskom nacijom.

Pavle se ovde, u Rimljanima, ponavlja ono šta je Bog već jasno rekao u Jeremiji 32:37-41:

"Evo, ja ću ih [Izrael] sabrati iz svih zemalja u koje ih razagnah u gnevu svom i u jarosti svojoj i u velikoj ljutini, i dovešću ih opet na ovo mesto [zemlja Izrael] i učiniti da nastavaju bez straha. I biće mi narod i ja ću im biti Bog. I daću im jedno srce i jedan put da bi me se bojali uvek na dobro svoje i sinova svojih nakon njih. I učiniću s njima zavet večan, da se neću odvratiti od njih čineći im dobro, i daću im strah svoj u srce da ne odstupe od mene. I radovaću im se čineći im dobro i zasadiću ih u ovoj zemlji [Izrael] tvrdo svim srcem svojim i svom dušom svojom." (RDK)

Reči "zavet večan" jasno govore da Bog ne govori o nekoj privremenoj obnovi Izraela, već o njihovom uspostavljanju, u njihovoj zemlji, kao stalnu i neopozivu činjenicu. Osim toga, Bog kaže da će to učiniti sa "svim srcem i svom dušom svojom". Bilo bi pretenciozno za svaki narod da se odupire ili radi protiv bilo čega šta Bog radi sa svim svojim srcem i dušom. Verujem da moj narod, Britanski, je sam ovo otkrio na svojoj koži kada je od Ujedinjenih nacija, dobio mandat za upravljanje Palestinom. Dogodilo se, da sam ja u to vreme bio nastanjen u Jerusalimu i bio sam očevidac raznih načina da britanske

okupacione snage zaustave nastanak jevrejske države.

Božja svrha, međutim, prevazilazi obnavljanje i ponovno uspostavljanje Izraela kao nacije u sopstvenoj zemlji. Bog će na kraju vremena da ih upotrebi kao instrument Njegovog suda nad drugim narodima. U Jeremiji 51:20-23, Bog govori Izraelu, on kaže: "Ti si mi bio malj, oružje ubojno, i tobom sattrh narode i tobom rasuh carstva... i sattrh tobom knezove i vlastelje."

Dalje, u Isaiji 60:12, Bog uverava Izrael o njegovoj prvenstvenosti među svim narodima: "Jer narod i carstvo, koje ti ne bi služilo, poginuće, takvi će se narodi sasvim zatrti."

Nacije koje se protive Božjim namerama za Izrael snosiće teške posledice zbog svog takvog stava - spoljnje politike. Bez obzira na to koliko te nacije bile jake, velike ili bogate, one neće imati svoje stalno mesto u istoriji. One će postati prošlost a Izrael će ostati.

Ova obećanja data Izraelu nisu data na osnovu njihovih sopstvenih zasluga, već u čast spasiteljskog dela Mesije Isusa Hrista, i zato što je Bog izabrao Izrael da bude Njegov narod. "I kao što bejaste uklin među narodima, dome Judin i dome Izrailjev, tako ću vas izbaviti te ćete biti blagoslov, ne bojte se, neka vam se okrepe ruke..." (Zaharija 8:13 RDK). "Nije takav deo Jakovljević [kao paganskih nacija], jer je Tvorac svemu, i Izrailj Mu je nasledstvo, ime Mu je Gospod nad vojskama." (Jeremija 10:16 RDK).

Pismo gleda unapred prema tom danu, i jasno kaže: "U to će vreme deset ljudi od svih jezika narodnih uhvatiti jednog Judejca za skut govoreći: Idemo s vama, jer čujemo da je Bog s vama." (Zaharija 8:23 RDK).

Da li se osećaš odgovornim?

Dozvolite mi da vas upitam: *Da li se osećate odgovornim za svoj narod - koji god da je i kako god se zove?*

Što se mene tiče, ja posedujem američko državljanstvo, ali narod sa kojim sam se ja identifikovao ceo moj život je Britanski. Vi nikada neće upoznati nekoga ko je veći "britanac" od mene. Svaki muškarac u mojoj porodici, kako sam ja lično upoznat, je bio oficir u britanskoj vojsci. Moj otac je otišao u penziju kao pukovnik, moj ujak kao brigadir a moj deda

kao general-major. Ja sam se školovao na dva uporišta "britanske tradicije" - Eton i Kembridž. Skoro deset godina sam posedovao stipendiju u Kraljevskom koledžu u Kembridžu. U Drugom svetskom ratu sam služio pet godina u britanskoj vojsci.

Ja se ne stidim da kažem i priznam da mi je stalo do Velike Britanije. Duboko sam zahvalan za sve blagoslove koje sam primio kroz SAD, ali ja nisam spreman da odbacim Britaniju. Verujem da je Božja želja da blagoslovi oba ova govorno engleska naroda, koji su trasirali put u dovođenju Jevanđelja u bezbroj drugih naroda. Međutim, ja verujem, prema Svetom pismu, da će svaki narod odrediti svoju buduću sudbinu prema onome kako se odnosi prema Božjoj svrsi za Izrael.

Dok sam se pripremao da napišem ovaj tekst, jedan hrišćanski muzičar mi je dao reči himne koju su napisala braća Vesli, još davne 1762. godine, a koja je zasnovana na Isaiji 66:19-20 (prim. prev. ovo je slobodan prevod pesme):

Svemogući Bože ljubavi
postavi jasan znak,
i pozovi one koje si ti prve izabrao,
za glasnike Božje.
Od izabranog Avramovog semena,
te nove izabrane apostole,
rasejane po ostrvima i kontinentima,
te glasnike vesti koja vaskrsava mrtve.

Bog ih je istrgao iz plamena,
po svim narodima rasejao,
da se pravi Spasitelj objavi,
sveopšti prijatelj,
taj Bog sveznajući.
Da nauče od Jevreja da ga obožavaju,
da vide tvoju slavu u tvome Sinu,
do kraja vremena.

O, taj izabrani narod,
koji će njihova braća pozvati,
i okupiti iz svake zemlje,
da bi se poklonili Kralju Siona!
Među svim drevnim nacija,
ne sme biti ni jedan od njih ostavljen,
već svaki pokrenut svetom milošću,
da nađe svoj put do Hanana.

Znamo da to mora da se desi,
jer je Bog izgovorio reč:
Sav Izrael će Spasitelja poznati,
njihova zemlja će biti obnovljena.
Obnovljena Božjom zapovešću,
Jerusalim će ustati.

Hram na Moriji će biti dignut,
Opet će dodirnuti nebo.

Bože, pošalji sluge svoje,
da pozovu Jevreje kući.
Od Istoka i Zapada, i Juga i Severa.
Neka sve lugalice dođu,
iz zemalja nepoznatih, gde kao begunci žive.
Neka im svako stvorenje pomogne,
da se okupe na tvojoj svetoj gori.

Kao prinosa njihovom Bogu,
neka to svi vide.
Poprskani vodom i krvlju,
očišćeni u duši i telu.
Sa Izraelom mirijade zapečaćenih,
iz svih nacija neka se sa njima susretnu,
i pokaže se, da se Božja reč ispunila,
da je Božji narod ceo okupljen.

Kada sam pročitao ovu staru crkvenu himnu,
bio sam zapanjen kako je Vesli tačno shvatao i
izrazio biblijsku istinu o okupljanju i obnovi
Izraela na kraju vremena. Istina o Božjem planu
koji Bog ima za Izrael, je vrlo važna i usko
vezana za Crkvu. Svi posvećeni hrišćani imaju
odgovornost da svedoče - svaki u svom narodu
- da zauzmu jasan Božji stav po pitanju Izraela.

NE ZNATE KAKVOG STE DUHA

Zoran Tornjanski

Još dok sam bio dete, u svojoj početnoj veri u Boga, jasno sam znao da klanjanje bilo čemu i obožavanje bilo čega što nije Bog jeste idolopoklonstvo. Znao sam da je pogrešno moliti se Mariji i svecima. Još kao dete sam u nekim crkvama video svakakve nebiblijske manifestacije "Svetog Duha" i znao sam da to nije ispravno. Mogu reći da danas pošto sam odrastao i doživeo mnogo više iskustva u svojoj veri, ja sam samo još sigurniji u ove stvari koje sam kao dete znao. Ali ipak, nešto se promenilo. Ona moja nekadašnja ljutnja i bes dok sam gledao ljude koji rade sve ove pogrešne stvari, se polako menja u tugu i brigu za te ljude. Još uvek u meni postoji ta ljutnja, ali ne kao ranije, kad sam bio spreman da potpuno raskrinkam te "idolopoklonike i sektaše".

Dok je Isus bio među svojim učenicima, mogao je i sam da vidi nešto slično kod njih. Čitamo:

"A kad je došlo vreme da se vaznese na nebo, odlučio da ide u Jerusalim, te poslao glasnike pred sobom. Oni su otišli i ušli u jedno samarićansko selo da mu tamo sve pripreme. Ali tamo ga nisu primili jer je išao u Jerusalim. Kad su to videli učenici Jakov i Jovan, rekli su: Gospode, hoćeš li da kažemo da vatra siđe sa neba i da ih uništi? A on se okrenu i ukori ih rekavši: Ne znate kakvog ste duha; Sin čovečiji nije došao da uništi ljudske živote, nego da ih spase." (Luka 9,51-55)

Zamislite situaciju da Isus dođe kod vas u goste, i vi onako srećni želite da ga odvedete kod vaših komšija i prijatelja, i ispostavi se da niko od njih ne želi da ga vidi, ni da ga primi u svoj dom. Zar se ne bi i kod vas javila ista želja da spustite vatru sa neba koja bi prožderala sve te ljude koji ne žele da vide vašeg Gospoda? Verujem da se svako od vas ponekad tako osetio, ali ipak, ovo nije ono što Isus želi. Daleko od toga da je On podržavao idolopoklonstvo i razne jeresi, ali takođe nije ni uništavao ljude koji nisu ispravno verovali.

ISUSOV NAČIN

Isus je rekao da svako ko je video njega, video je i Oca, jer Otac i Sin su jedno. Apostol Jovan u svojoj poslanici kaže da je Bog ljubav. Znači u Isusu imamo čistu i večnu ljubav. On voli svakog čoveka i njegova je želja da se svako spase. Mogli smo čitati da je Isus dosta vremena provodio sa grešnicima, jer kako je i sam rekao, lekar nije potreban zdravima već bolesnima. On kao dobri doktor ima i lek za bolest i nije samo postavljao dijagnozu bolesti. On je ukoravao, ali je i lečio ljude, pronalazio je uzrok njihovih bolesti, ali je nalazio i načine kako da im pomogne. Govorio je protiv lažnih vernika, ali se u njegovom glasu osetila ljubav za njihove izgubljene duše i otvrdla srca koja nisu želela da ga prihvate. Prorok Isaija je o Isusu govorio na sledeći način:

"Evo mog sluge, koga podupirem, izabranika moga, koji je po volji duše moje. U njega sam stavio svoj Duh, i on će narodima doneti pravdu. Neće vikati niti glas podizati, niti će se njegov glas čuti po ulicama. Zgaženu trsku neće slomiti i fitilj koji tinja neće ugasiti." (Isaija 42,1-3)

Razmislite samo kolika je razlika između Njega i

nas. Koliko samo puta mi pokušavamo da donesemo pravdu tako što vičemo, osuđujemo, "lomimo trske i gasimo fitilje", ali nam ovi stihovi govore da se pravda ne donosi na taj način. Možete čitati četiri jevanđelja i učiti o tome kakvim trebamo biti ako sebe nazivamo vernicima. Da pogledamo sad drugi primer čoveka koji je možda bio najbližiji Hristu.

PAVLOV NAČIN

Kada je apostol Pavle došao u Atinu, jedan od najvećih mnogobožičkih gradova u to vreme i kada je video njihove mnogobrojne idole, da li je on tražio da vatra sa neba padne na ovaj grad i proguta ih? Naravno da nije. Čitamo o tome kako se on osećao: "Dok ih je Pavle čekao u Atini, uznemirio se kad je video grad pun idola." (Dela 17,16)

Pavle se uznemirio kad je video ove idole, a isto se dešava i sa nama. Ali pitanje je kako mi reagujemo kad nam se ovako nešto desi, kako pristupamo ljudima koji učestvuju u ovom idolopoklonstvu? Da pogledamo kako je Pavle postupio:

"Tada je Pavle stao nasred Aeropaga i rekao: Ljudi Atinjani, vidim da ste u svemu pobožniji od drugih. Naime, prolazeći i posmatrajući ono što vi obožavate, našao sam i oltar sa natpisom: 'Nepoznatom Bogu'. Dakle, ono što vi obožavate, a da i ne poznajete, to vam ja objavljujem." (Dela 17,22-23)

On je iskoristio njihovo idolopoklonstvo da im propoveda o Hristu i u njegovom glasu se jasno oseti ljubav za ove izgubljene ljude i čežnja da saznaju pravu istinu, i da se spasu. Način na koji on njima govori nama puno znači i možemo mnogo da naučimo od njega. Čitajmo veći deo Dela apostolskih i četrnaest poslanica ovog apostola, kako bi smo naučili način na koji je on pristupao ljudima.

NAŠ NAČIN

Da ne bi ispalo kako vadim trunje iz očiju drugih, ja sam na samom početku ovog teksta napisao primer iz mog života i priznao da se i sam borim sa ovim. Sad želim da kažem šta je ono što vidim kod drugih ljudi po ovom pitanju, govoriću o onim ljudima koji su sigurni da su spoznali pravu istinu i osuđuju idolopoklonike i razne sektaše.

Kod mnogih sam video toliku revnost protiv idolopoklonstva, da je ta revnost postala idol kome se oni klanjaju. Idoli nisu samo slike i kipovi, već mnogo više od toga. Postoji jedna lepa hrišćanska pesma koja govori o tome šta je sve idolopoklonstvo i samo ću spomenuti jedan stih koji glasi: "Sve ono o čemu ne mogu da prestanem da mislim je idol." Ako ne možemo da prestanemo da mislimo o Bogu, onda smo u redu, ali ako postoji nešto drugo što je predmet našeg konstantnog razmišljanja, onda od toga pravimo idola. Ne bih želeo da govorim o denominacijama, ali moram dati neke primere.

Jedni od najvećih i najrevnijih boraca protiv idolopoklonstva su Adventisti. Ali kad sa njima odemo malo dublje, vidimo da oni i sami imaju jednog velikog idola koji se zove "Subota". Onda nastavimo dalje sa žestokim monoteistima kao što su Jehovini svedoci, Mormoni, Branhamovci... Ovo su svi veliki borci protiv idolopoklonstva, ali svi oni se klanjaju njihovim osnivačima, vođama, naukama, da zapravo dolaze u istu situaciju kao i oni koji se klanjaju svecima, kipovima i slikama.

Pentekostalci od darova Duha Svetog prave idole, Baptisti se ponose na svoju tradiciju i bore se protiv bilo kakvih natprirodnih pojava u crkvi, i naravno od toga prave idole. Nema smisla nastavljati dalje, razumeli ste poentu. Čovek je sklon da od svega pravi idole, i zato prevelika revnost za borbu protiv idolopoklonstva kod mnogih je upravo ono što sam rekao, a to je vađenje truna iz očiju drugih, dok u našim stoji deblo.

Jedan od primera vernih ljudi u Starom Zavetu koji je jako mrzeo idolopoklonstvo je prorok Jona. On je toliko mrzeo idolopoklonstvo da je odbio da poslušati Boga koji mu je rekao da propoveda osudu u velikom gradu Nineviji, zbog njihovih greha, jer je mislio da će se oni možda pokajati, a znao je da je Bog brz da oprost. Svi znamo šta mu se kasnije desilo, ceo scenario sa ribom, i nakon toga je ipak otišao, propovedao, Ninevljani su se svi pokajali, Bog ih nije kaznio, ali to se Joni nije svidelo i bio je jako razočaran jer Bog nije uništio ovaj grad i ove ljude. Kao i mnogi od nas, ni on nije razumeo tu savršenu Božju ljubav koju ukazuje svim ljudima, jer želi da se svi spasu, već je bio brz da osudi druge.

PRAVA REVNOST

Želeo bih da znate da ja svakako mislim da je revnost važna za jednog vernika, da je to divna

osobina ako je pravilno koristimo, treba da budemo revni da svedočimo za Gospoda, da izvršavamo njegovu volju, da se borimo protiv greha (prvo našeg ličnog), treba da revnujemo za istinu. Trebamo svi da se osećamo kao David i Isus, da nas izjeda revnost za Božju Crkvu, ali naša revnost treba da bude izražena u ljubavi, ne u besu, ljutnji i gorčini. Učimo se od Pavla koji se učio od Isusa. Duh Sveti uvek u srce donosi ljubav i saosećanje za ljude, nikad mržnju. Ako ljudi i nakon naše druge ili treće opomene nastavljaju sa idolopoklostvom, ostaje nam da se molimo za njih. Ne treba da ih raskrinkavamo na sve moguće načine, da ih nazivamo nekim pogrđnim imenima, da ih teološki gađamo stihovima iz Biblije i dokazujemo kako su oni idolopoklonici, sektaši, jeretici... To će kod njih stvoriti samo potrebu da se brane i krenu u kontra napad. Ne tražimo da vatra padne na druge ljude i uništi ih, već tražimo da vatra Duha Svetog padne na nas, kako bi smo znali šta i kako da govorimo ljudima koji su zarobljeni u laži. Kad god smo puni besa, mržnje, gorčine, prema ljudima koji su u idolopoklonstvu ili nekim lažnim naukama, setimo se upozorenja našeg Gospoda: "Ne znate kakvog ste duha..."

MALE LISICE

Jan Vareca

"Pohvatajte nam lisice, male lisice, što kvare vinograde, jer naši vinogradi cvatu." (Pesma 2:15 RDK)

Značaj malih i na prvi pogled nebitnih stvari u životu znaju često da se pokažu kao važne i presudne. Tako je i u pogledu nekih duhovnih istina. Božja Reč često na neke "moralne sitnice" ili šta bi mi rekli, "naša mala nesavršenstva", gleda kao na nešto važno, bitno, čak i ozbiljno. Na primer, slučaj Ananije i Safire (Dela 5:1-10), njih je jedna mala laž koštala života. Oni su prodali svoju njivu a deo novca od toga zadržali za sebe. Mi ne znamo kolika je ta suma bila, ali verovatno manja od one koju su predali apostolima. Mnogi od nas bi rekli na to "vrlo važno, sitnica, mala laž". No, ova mala laž nije prošla kod Boga i koštala ih je svega - života.

Činjenica je da naši aršini merenja nekih dela, reči i postupaka nisu isti kao kod Boga. Skloni smo da nebitne stvari naglašavamo a bitne zanemarujemo ili umanjujemo. Dakle, male lisice o kojima ćemo ovde razmišljati nisu uopšte male i nebitne u Božijim očima. Glupost je minimizirati ono što Bog zabranjuje ili na šta On ozbiljno gleda. Cela naša sposobnost kao vernika, osobe od koje se očekuje da donosi plod Hristolikosti, je ovde u pitanju. Naše donošenje ploda (Gal. 5:22-23) je u tesnoj vezi sa našim svakodnevnim malim odlukama. Dobre odluke, po Božjoj volji, će otvoriti prostor u nama za rast plodova Duha a loše će postati opstrukcija tome.

Naše male lisice koje kvare vinograde mogu biti brojne i svakovrsne. Ove lisice se legu u našoj telesnoj prirodi, u brlozima "starog čoveka". Navešću nekoliko primera, nekih malih lisica i ukazati na njihovu veliku destruktivnu snagu koju imaju.

Bogatstvo raznolikosti malih lisica

(1) PONOS je veoma lukav - on je majstor prerusavanja. Nekad se odmah vidi i prepozna a ponekad je toliko ponizan da ga je teško na prvi pogled uočiti. On se tada predstavlja kao "veoma svet" i religiozan, ponizan, te nas obmane i zavede, počnemo da umišljamo više od onoga šta u stvari jesmo.

Dakle, pošto ga je ponekad teško indentifikovati, njemu se dozvoljava da ostane u nama, u našem duhovnom vinogradu. Ova mala lisica tako postaje Uništitelj onoga karaktera kojeg Bog želi da u nas implantira. Bog mrzi svaki ponos, a najviše onaj religiozan (Mt. 23). Setite se, da se i Satanin pad s neba desio zbog njegovog ponosa (Isa. 14:12). Ako anđeli mogu pasti zbog ponosa, koliko brže ćemo mi? (Pri. 16:18)

(2) PRETERIVANJE ili PREUVELIČAVANJE je tesno povezano sa ponosom. Ponekad to izgleda tako "malo i nevino kićenje našeg govora", i mnogi hrišćani to vole i čuvaju u svom vinogradu. Radi se o onim sitnim malim lažima koje ne mogu nikome naškoditi. No, sve što prevazilazi istinu je ustvari laž a laž kod Boga ne prolazi (Mt. 5:37). Skloni smo da preterujemo u našim rečima, i da tako drugima dajemo jednu lažnu sliku stvarnosti.

Preterivanje je drugo ime za licemerstvo. Ono vodi u otvoreno laganje, jer Biblija kaže da oni koji lažu otvaraju sebe za dalji greh (Pri. 17:4). Sam Sotona se naziva "ocem laži" (Jn. 8:44), a

lažovi, kaže Pismo, neće ući u carstvo Božje (Otk. 21:8). Zbog toga, ovu malu lisicu treba proterati iz vinograda, da bi se u našem karakteru mogla razviti iskrenost, poniznost i ljubav prema istini.

(3) SEBIČNOST je na oko vrlo mršava lisica ali njen apetitet je ogroman, jer pati od bolesti zvane gramzivost (nezasitost). Ova mali lisica osiromašuje mnoge duhovne vinograde, ponekad to radi vrlo vidljivo a ponekad vrlo suptilno. Koliko često smo skloni da opravdavamo svoje velike ili male navike i prioritete kao potrebne troškove koji služe da nahrane naše male želje, požude i zavisnosti. No, ono naše malo postaje malo više i još više, dok ne izmakne potpunoj kontroli (1. Tim. 6:10).

Ova mala lisica čini da mislimo previše na sebe, da se brinemo "šta ćemo jesti ili obući" (Mt. 6:31-32), da služimo Bogu i drugima ne svim onim šta imamo, već sa nekim ostacima (Mk. 12:42-43). Sebičnost onemogućava da se u nama razvije *agape* ljubav, ljubav koja je nesebična (požrtvovana) i koja dariva.

(4) OBESHREBRENJE je takođe jedna vrlo mršava i pomalo ofucana lisica koju kad gledamo čini nam se da će svakog časa uginuti, a ustvari može da živi vrlo vrlo dugo, jer dok u našem duhovnom vinogradu ima sumnje i nevere ona će preživeti. Kada stvari krenu loše u našem životu ili naši odgovori na molitvu kasne, naše srce je tada vrlo ranjivo na obeshrabrenje, što nas odvodi u to da postanemo maloverni a dalje možda i bez vere.

Prorok Ilija plašeći za svoj život je bio napadnut od ove lisice. Njega je obeshrabrenje savladalo do te mere da je poželeo umreti (1. Car. 19:2-4). Obeshrabrenje ne poznaje put života, ono uvek vodi na drugu stranu, na stranu na kojoj se "Bog utehe ne nalazi" (2. Kor. 1:3-5) i gde se pobjeda Hristova kroz nas ne može manifestovati (1. Jn. 5:4-5).

(5) KOMPROMIS je ime lisice koja je sklona da sklapa saveze (prijateljstva) sa Božjim neprijateljima ili stvarima koja nisu Bogu mila. Kada jednom ovakvu lisicu pustimo u naš vinograd, izgubićemo Božju naklonost, bićemo uskraćeni mnogih blagoslova - plodova Duha. Zato apostol Jakov tako oštro upozorava: "Preljubnici! Zar ne znate da je prijateljstvo sa svetom neprijateljstvo prema Bogu? Stoga, ko hoće da bude prijatelj svetu, postaje Božiji neprijatelj." (Jak. 4:4 SSP).

Činjenica je da kako ovaj svet dolazi sve bliže i bliže svom kraju da je crkva sve više i više otvorenija za male lisice kompromisa i to u ime "ljubavi i tolerancije". No, ove lisice bezobzirno uništavaju svaki cvet iz kojeg se treba manifestovati Božja sila, život i istinska duhovnost koja je u stanju da dotakne i promeni svet. "I nemojte više da se saobražavate ovome svetu", kaže Biblija, "nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma da razaberete šta je Božija volja, šta je [Bogu] dobro, ugodno i savršeno." (Rim. 2:2 SSP, naglasak dodat). Naravno, svaki kompromis sa nesvetim stvarima jeste izdaja Boga, ali i izdaja svih onih koji se ugledaju na nas, jer ih našim uzorom kompromisa navodimo da siđu na stranputicu lagodnosti - da počnu da hodaju širokim putem (Mt. 7:13).

(6) STRAH je još jedna mala lisica, koja za razliku od svih svojih lisičjih rođaka, ima vrlo veliku moć, jer je u stanju da parališe ceo naš vinograd, tako da u njemu nikakvog ploda ne bude. Strah i nevera uvek idu zajedno (Mk. 4:40), a to ujedno i znači da strah ne može da koegzistira u istom prostoru gde postoji i vera, koja je puna nade i deluje na temelju ljubavi. Dakle, siguran istrebitelj lisica straha jeste ljubav - imati potpuno pouzdanje u Božju ljubav, koju je Bog pokazao i koju gaji prema nama (1. Jn. 4:18).

(7) ZAVIST je ime još jedne male lisice koja uništava naš duhovni vinograd. Kada počnemo biti ljubomorni zbog blagoslova drugih, onda se počnemo drugačije ponašati prema njima, a i prema Bogu. Druge obično počnemo suditi i kritikovati - upoređivati sa sobom. A Bogu počnemo zamerati i prebacivati da ne zna šta radi - da je nepravedan, nedosledan, da mu nismo važni...

No, Bog je suveren i On sam odlučuje kako će koga blagosloviti ili u kakvu službu postaviti. Pismo nas uči da budemo zadovoljni i zahvalni u svim stvarima koje već imamo (Fil. 4:11-13), da budemo verni u onome šta smo već dobili, jer to je jedini način da dobijemo više ili da budemo uzdignuti višlje u službi (Mt. 25:21, Lk. 16:10).

(8) OGOVARANJE. Treba li uopšte govoriti o šteti koju može učiniti ova mala lisica? Ova lisica je u prijateljstvu sa mnogim drugim lisicama, kao zavist, mržnja, nepraštanje itd. Pričanje o drugima iza njihovih leđa je tako prisutna navika mnogih hrišćana, da sam Sotona ne mora više da ih podstiče na to.

Ova lisica je sklona da se razmnožava iz vinograda u vinograd, da se širi i uništi mnoge. Ogovaranje čini duhovno razaranje zajednice, jer sadi korenje gorčine u srcima ljudi. Zaboravljamo da nije naše da osuđujemo druge, već da je to Božji posao i da svako treba da se pozabavi sa "svojim brvnom u oku" a ne tuđim (Mt. 7:3-5).

(9) NESTRPLJENJE je lisica koja je tako dobro poznata mnogima od nas. Ovo malo, iritirajuće i nervozno stvorenje ima mnoge izgovore zbog svog ponašanja i veoma često saraduje sa drugim malim liscama, kao požuda, kompromis ili sebičnost.

Postajemo nestrpljivi kada našoj egocentričnosti damo previše slobode, koja poput razmaženog derišta ne zna da sačeka, već želi nešto sada i odmah. Krajnji ishod toga obično bude zbrka u našem životu, jer smo učinili da duhovni plod strpljenja uvene u našem vinogradu. Nestrpljenje će se često preokrenuti u ljutnju i bes, a na kraju u frustraciju i depresiju. Kada Jakov 1:4 kaže: "A strpljivost neka ima savršeno delo, da budete savršeni i potpuni, bez ikakva nedostatka", čini se, da je strpljivost jedna od glavnih vrлина u donošenju svih ostalih duhovnih rodova.

(10) MRMLJANJE i GUNĐANJE ide takođe uvek zajedno sa nečim drugim, kao: zavišću, nestrpljenjem, ogovaranjem, neverom, nezahvalnošću itd. Ko se oseća prijatno u društvu mrmljača i gundčača? Niko, ko želi da sačuva svoju veru (optimizam), jer gundčanje poput kakve bolesti se širi na mnoge. Na primer, gundčanje je zahvatilo veliko mnoštvo naroda Izraela, oni su počeli govoriti protiv Mojsija i Boga, jer im se nije svidelo kako i gde ih ovi vode (4. Moj. 11).

Pismo nas uči da "sve činimo bez gundčanja i prepiranja". Zašto? "Jer, Bog je taj koji u vama deluje i da želite i da činite ono što je po njegovoj volji." (Fil. 2:13-14) Gundčanje nas čini hendikepiranima u vršenju Božje volje i od nas krade mnoge blagoslove - zatire naš duhovni plod i odbacuje bogomdane prilike za služenje i rast u Hristu.

(11) TELESNOST. To je mala lisica raznih požuda i njeno prisustvo je vrlo opasno u vinogradu, jer uništava svaki plod, svaki pokret Duha, koji bi mogao da donese slavu Bogu. Svetovnost je drugo ime ove male lisice, jer se zadovoljenje njenih želja i požuda nalazi u svetu (1. Jn. 2:15-17). No, cilj ove lisice nije da samo

zatire rod vinograda, već i da vinograd oskrnavi.

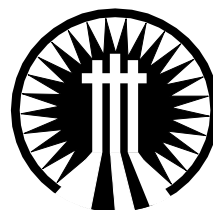
Žalosno je videti da nad toliko mnogo hrišćana dominira volja tela umesto volje Duha. Skloniji smo i brži u udovaljavanju telu, negoli Duhu. Pismo jasno ističe da je, po ovom pitanju, nemoguće "sedeti na dve stolice": "Težnja tela je smrt, a težnja Duha život i mir. Zato je težnja tela neprijateljstvo prema Bogu jer se ne potčinjava Božijem zakonu, a i ne može." (Rim. 8:6-7 SSP) "Telo žudi protiv Duha, a Duh protiv tela. Jer, to dvoje se jedno drugom protive pa ne činite ono što biste hteli." (Gal. 5:17 SSP) "Ko seje u svoje telo, iz tela će žnjeti raspadljivost. A ko seje u duh, iz duha će žnjeti večni život." (Gal. 6:8 SSP) Pismo nas poziva na borbu protiv ove male lisice, koja ume da napravi velike probleme. I zato, "koji su Hristovi, raspeše telo sa slastima i željama." (Gal. 5:24 RDK)

Bori se za svoj vinograd

Božji neprijatelj, đavo, je verovatno izvojevao više pobeda nad Božjim narodom kroz naizgled male stvari negoli velike. Verovatno mu je vrlo zabavno gledati kako hrišćani jurišaju na "divove" i "zmajeve", dok oko njih vršljaju male lisice, neprimećene i pripitomljene polako kvare njihove vinograde.

Ove male lisice moraju biti uništene ili proterane iz vinograda, da bi plod vinograda bio sačuvan. Moramo se očistiti od naših telesnih sklonosti koje nisu u saglasnosti sa voljom Duha, kako bismo postigli i dobili ono najbolje šta Bog ima za naše živote.

Ako jednog dana želimo biti ubrojani među pobednike (Otk. 2:7, Otk. 3:21), onda moramo početi da nižemo naše lične duhovne pobede, pa, bile to i one nad malim liscama. Ipak, to je mali početak sa velikim obećanjima (Otk. 2:26-27, Rim. 8:17).

DA LI JE NERAZUMNO VEROVATI U BOGA?

Aleksandar Jovanović

"Jer, od stvaranja sveta, Božije nevidljive osobine - njegova večna sila i božanstvo - mogu se jasno sagledati u onome što je stvoreno pa ljudi nemaju izgovora."
(Rimljanima 1:20 SSP)

Iako mi hrišćani Božije postojanje smatramo očiglednim, puno ljudi u svetu ne veruje da Bog postoji i nimalo se ne ustručavaju da kažu da u natprirodno veruju samo neuki i sujeverni, a da su obrazovani Božiji službenici (pastiri, sveštenici) zapravo samo prevaranti koji "šišaju" lakoverne ovce.

Ali, da li je zaista tako? Da li samo neuki veruju u postojanje Boga? Bez ulaženja u nabranje silnih imena iz sveta nauke koja možemo da upotrebimo kao dokaz da među vernicima postoji nemali broj obrazovanih.

Razmotrimo sledeći primer kao manje-više jednostavan dokaz da verovanje u Boga ima puno smisla, kao i da je neverovanje u Boga zapravo neracionalno: Ako bi vam neko pokazao kompjuter, sa kompletno instaliranim programima, i onda vam rekao da se kompjuterov hardver stvorio sam od sebe, te da se onda softver sam unutar kompjutera spontano razvio tokom dugog vremenskog perioda, da li bi ste mu verovali?

Svakako, ne.

Zašto? Razlozi su prosti:

Prvo, ništa ne nastaje "samo od sebe". Drugim rečima sve što u prirodi postoji mora imati uzrok, te time i metalne i plastične komponente od kojih je kompjuter sastavljen moraju imati poreklo. Kompjuterov hardver se nije mogao stvoriti "sam od sebe".

Drugo, softveri u kompjuteru načinjeni su na taj način da izvode precizne i specijalizovane radnje. Da bi ovo bilo postignuto programiranje ovih softvera zahteva **informacije**, koje moraju biti struktuirane precizno i planski. Ako se i najmanji redak unutar programa poremeti, to će se odraziti na celokupan program i potencijalno ga učiniti nefunkcionalnim, ili čak štetnim.

Logično je da s obzirom na količinu i preciznost informacija koje sadrže, nastanak softvera nikako nije mogao biti produkt "slučajnih procesa", već su procesi koji su do njihovog nastanka doveli morali biti vođeni inteligentnim umom koji ih je planirao.

Kakve ovo ima veze sa verovanjem ili ne verovanjem u postojanje Boga - Stvoritelja? Naš svet se na mnogo načina može uporediti sa prethodno navedenim primerom.

Poput kompjuterskih softvera, naši DNK molekuli sadrže **precizno kodirane informacije**. Količina ovih informacija je tolika, da se, kako kaže čuveni ateista prof. Ričard Dokins, može uporediti sa najmanje dvostrukom, ili čak trostrukom količinom informacija sadržanim u svim tomovima *Enciklopedije Britanika*. Pored sadržaja velike količine informacija na neverovatno malom prostoru, informacije DNK su kodirane **neverovatno precizno**. One do detalja preciziraju sve funkcije našeg tela. Ako išta unutar DNK krene naopako, to će se odraziti kao bolest, deformitet ili čak smrt.

Samo postojanje **informacija** je jako fascinantna fenomen. Da bi informacija uopšte bila informacija, ona mora, u najmanju ruku, zadovoljiti ova tri kriterijuma:

1. Postojanje pošiljaoca-stvaraoca.
2. Postojanje primaoca-izvršioca.
3. Postojanje **unapred određenog "jezika"** koji pošiljalac i primalac razumeju.

Ako napišem "**đrčšk&%n**", to nikome neće značiti ništa, jer nije deo ni jednog jezika koji bilo ko razume. S druge strane, rečenica "**Ja bih želeo jednu jabuku.**" je savršeno razumljiva, jer među govornicima našeg jezika postoji konsenzus o:

- 1) glasovnoj vrednosti pisanih simbola (slova) koji su unapred *nasumično određeni*. Kažemo nasumično jer ne postoji ni jedan "zakon fizike" po kome se, npr., slovo J mora izgovarati onako kako ga mi obično izgovaramo.
- 2) Ovi simboli oformljuju zvučne skupove - reči. Reči takođe imaju nasumično unapred određeno značenje. Isto kao i pre, ni jedan "zakon fizike" ne nalaže da skup glasova J-A-B-U-K-A mora da bude imenica koja označava određeno voće.
- 3) Date reči oformljuju rečenicu. Rečenica se

dobija sastavljanjem određenih vrsta reči. Opet, ovaj sastav je nasumično određen. Nijedan prirodni zakon ne nalaže da rečenica mora imati subjekat, objekat i predikat da bi bila funkcionalna.

Hemijski kodirane informacije unutar DNK, prate prethodno navedena svojstva "jezika", iako ne postoje prirodni zakoni koji ovo nalažu. Dakle, informacije unutar DNK neko je morao stvoriti, a zatim stvoriti i mehanizam za njihovo tumačenje. RNK je taj koji tumači DNK. Fascinantno je da RNK ne nastaje zasebno od DNK, već je sam njegov nastanak uslovljen čitanjem kodova unutar DNK. Ovo je klasičan slučaj "kokoška ili jaje" paradoksa.

Posle čitanja i tumačenja, neko ili nešto mora da, na osnovu tog tumačenja, dela. Ako, npr., dete kaže "Ja bih želeo jednu jabuku.", a roditelji nisu prisutni da to čuju, oni neće znati da dete želi jabuku, te mu je neće ni dati. Čelije imaju mehanizme koji čitaju i delaju na osnovu DNK informacija. Ovaj trougao pošiljalac - tumač - primalac mora biti oformljen jednovremeno, inače proces neće funkcionisati.

Još jedna fascinantna stvar vezana za DNK je da može da se čita *i unapred i unazad*, i pri tom daje značenja koja su različita, a istovremeno i nužna u procesu. Ovo je jako važno, jer ni jedan jezički sistem stvoren od ljudi ovo ne može da postigne. Svi moderni jezici imaju poneki slučajni primer gde neka reč čitana unazad daje nekakvo drugačije značenje. Npr., moje ime "Aleksandar" čitano unazad daje "radna skela", ali ovo je samo puka slučajnost. Ako bih izvrnuo rečenicu koju sam koristio kao prethodni primer, dobio bih ".ukubaj undej oelež hib aJ", što ne prenosi nikakve informacije, te se na osnovu nje ništa ne može postići. DNK se, dakle, služi jezikom koji je daleko napredniji od bilo kog koji su ljudi izmislili.

No, neverovatnost programa iz DNK se ne ogleda samo u onome što se može videti golim okom, tj. u telima živih bića koja svakodnevno viđamo. Pogledajte video klip sa putanje date ispod, i videćete kako izgleda jedna od mašina unutar naših ćelija. Ove mašine su neverovatno komplikovane, funkcionalne i mikroskopski sićušne. (<http://youtu.be/W3KxU63gcF4>)

Ono što najviše čudi naučnike današnjice je takozvana nesmanjiva kompleksnost ovih mikromašina. Nesmanjiva kompleksnost jednostavno znači da ako se i jedan element ćelijske mašinerije oduzme, celokupan proces

više ne može da funkcioniše. Ovo znači da je ova mašinerija morala biti sklopljena u jednom dahu i to svesno i s namerom.

Verovati da se sve ovo sastavilo "samo od sebe" ravno je verovanju da su se svi kompjuterski programi koji postoje sastavili sami od sebe.

Ako je DNK bio paralela za kompjuterske programe (softver) iz našeg primera sa početka, moramo se pozabaviti i onim što predstavlja kompjuterski hardver iz istog primera, a to je **naš fizički svet**.

Pitanje je **odakle je postojeća količina materije/energije nastala?** Na ovo pitanje dodajmo činjenicu da se svi naučnici današnjice slažu da naš univerzum ima **početak**. Ovo nas nagoni da zaključimo sledeće:

1. Sve što ima početak ima i uzrok.
2. Univerzum ima početak.
3. Univerzum mora imati i uzrok.

S obzirom da niko unutar fizičkog sveta ne može da stvori nešto **ni iz čega**, jer bi to bilo suprotno prvom principu termodinamike, jedini razuman odgovor koji nam ostaje je da je neko biće koje postoji **van materijalnog sveta** stvorilo naš svet. Biblija nam kaže da je Bog, naš Stvoritelj, Duh (Jovan 4:24), te se to savršeno uklapa u ovu stavku.

Ako ovo znamo, verovati u postojanje Boga, koji je nematerijalni uzrok postojanja materijalnog, je u potpunosti i racionalno i naučno. Zapravo, **ne verovati u Boga** je isto kao i verovati da se kompjuter, iz našeg primera sa početka, stvorio sam od sebe.

Pokazati ove činjenice nekome ko sumnja u Božije postojanje tu osobu verovatno neće direktno odvesti u spasonosnu veru u Isusa Hrista, ali će svakako otvoriti vrata daljem svedočenju Svetog Duha.

"Nemoj da se ponese srce tvoje i zaboraviš Gospoda Boga svog, koji te je izveo iz zemlje misirske, iz kuće ropske; Koji te je vodio preko one pustinje velike i strašne gde žive zmije vatrene i skorpije, gde je suša, a nema vode; koji ti je izveo vodu iz tvrdog kamena; Koji te je hranio u pustinji manom, za koju ne znaše oci tvoji, da bi te namučio i iskušao te, i najposle da bi ti dobro učinio [da budeš srećan]." (5. Moj. 8:14-16 RDK, naglasak dodat)

"Biti srećan" ili "postati srećan" - izazov je koji magnetski privlači svakog čoveka! U ranoj sam mladosti povremeno sanjao o tome kako ću do tridesete godine biti najsrećniji čovek na svetu: preploviću okeane, preći brda i doline, ostvariću svoje životne planove. Mislilo sam da čekanje na sreću nakon tridesete predstavlja neuspeh i razočaranje!

Verujem da nisam usamljen u ovakvim mislima. Podosta je ljudi koji maštajući o sreći, misle o sreći - koja dolazi odmah! Ko voli čekati godine i godine na stan, auto, životnog saputnika ili saputnicu? Sreća bi trebala početi odmah! Brzi smo i nestrpljivi u našim nastojanjima za srećom, koju često vidimo u materijalnim postignućima. Mislimo: ako sreća ne počne danas, onda moj život nikako i ne može biti srećan i uspešan pohod. Ponekad je naš zaključak: danas ili nikad! Ništa mi danas ne sme stajati na putu u ostvarenju sreće!

No, govori li Biblija o sreći koja počinje odmah? Kaže li Bog: *"Čim te uvedem u svet, želim da si okružen svime što ti srce poželi, svime što ti treba i ne treba"*? Znaš li da Biblija spominje sreću na jedan malo drukčiji način: ona govori o sreći - na koju valja čekati!? Poslušaj pažljivo ovaj odlomak iz osmog poglavlja Ponovljenog zakona, u kojem se Mojsije obraća izraelskom narodu, nakon dugotrajnog pustinjskog hoda: **"Nemoj da se uznese srce tvoje i da zaboraviš Gospodina, Boga svoga, koji te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva; koji te proveo kroz onu veliku i strašnu pustinju, kroz zemlju plamenih zmija i štipavaca, suhim i bezvodnim krajem; koji ti je izveo vodu iz stijene tvrde kao kremen; koji te u pustinji hranio manom, nepoznatom**

tvojim ocima, da te ponizi i da te iskuša te da na kraju budeš srećan." (5. Moj. 8:14-16 KS) Jesmo li dobro čuli: da te ponizi i da te iskuša te da na kraju budeš srećan!?

Možda ćeš povikati od negodovanja, kao što bih to i ja ranije učinio: *"Pa, kakve ja veze imam s pustinjom, zmijama i škorpijama - ja živim u civilizovanom svetu i muku mučim kako doći barem do polovnog auta! Još mi samo fale zmije i škorpije!"* No, nisi li primetio onaj deo poslednjeg stiha koji kaže: **"...da te ponizi i da te iskuša te da na kraju budeš srećan"?**

Pre ulaska u Obećanu zemlju, Bog po Mojsiju podseća Izraelce na izbavljenje iz egipatskog sužanjstva i četrdesetogodišnje lutanje pustinjom. Naglašava im da su imali nekoga ko se brinuo o tome da u krajnje teškim uslovima ne budu ni gladni ni žedni. Bog je činio čak i čudesne zahvate ne bi li narod imao osnovne uslove za život.

Možda bi sada mogao reći: *"Ali kakav je to Bog, koji tek na kraju želi sreću svome narodu. Ja svima želim sreću već na početku. Kakve koristi od takve sreće, koja dolazi tek na kraju - a ne dolazi na početku pa nadalje?"* Božja je poruka u ovome događaju vrlo značajna: izraelski narod je kroz iskustvo pustinje, kušnje i poniženja, najpre trebao naučiti šta je to istinska sreća. Izraelci su mogli svoju sreću videti u lepim kućama, koje je Bog nagovestio da će sagraditi u zemlji, prema kojoj su se zaputili. Sreću su mogli potražiti u zlatu, srebru i materijalnom blagostanju, koje ih je tamo čekalo. Sve je to bio Božji dar, kao što piše: **"Ješćeš i bićeš sit, pa blagosiljaj Gospoda Boga svog za dobru zemlju koju ti da."** (5. Moj. 8:10 RDK) No, u isto vreme, Bog ih je i opominjao: **"I čuvaj se da ne zaboraviš Gospoda Boga svog ..."** (5. Moj. 8:11 RDK)

To im je bila jasna poruka da sreća nije u darovima, već u Darodavcu - u Bogu, koji ih je izveo iz ropstva i poveo u slobodu - prema dobroj zemlji. Pretila je opasnost da u potpunosti zaborave na izvor svoje sreće. Četrdeset godina pustinje, neposluha i lutanja, bila je cena spoznaje prave i istinske sreće. Ona se u prvom redu neće očitovati u blagostanju, o kojem su maštali već u onome, pod čijim okriljem i zaštitom žive - a to je Bog.

Tako sam i ja - u mnogim godinama lutanja i traženja - najpre platio cenu spoznaje istinske sreće, dok nisam shvatio da ona nije u darovima i dostignućima, za kojima sam čeznuo. Ona je u Darodavcu, koji mi se otkrio kroz svoju Reč,

Bibliju - Sveto pismo. Gospod je pripremao moje srce da na kraju lutanja pustinjom budem istinski srećan - srećan u onome koji me je izbavio iz greha i lutanja, i podario mi mir i sklonište na ovome svetu.

Moja mala pustinja je počela ovako: rodio sam se na selu s mnogim željama i htenjima. Iako je život na selu lep i blagoslovljen, ipak nisam tu pronalazio sebe. Više me je privlačila knjiga i san o životnim dostignućima u dalekim krajevima. Dok sam polazio u osnovnu školu, sanjao sam o odlasku u veća mesta, gde ću imati veće mogućnosti za uspeh. Nakon srednje škole i povratka u selo, ponovno sam se osećao skućeno: hteo sam otići u daleka mesta a nisam mogao. Nakon što sam ipak uspeo nakratko poći u svet u potrazi za srećom, opet sam se morao vratiti nazad neostvarenih snova. Nakon svakog povratka gorko sam plakao, jer sam se vraćao nesrećan i očajan. Pustinja je bila i dalje preda mnom: niti sam u svome mestu mogao naći željenu sreću, niti sam mogao poći negde drugde. No, danas kad se osvrnem na to *"nesrećno i sanjalačko"* razdoblje života, vidim da je Gospod više puta **"izveo vodu iz tvrdog kamena"** (5. Moj. 8:15 RDK), te me **"hranio u pustinji manom"** (5. Moj. 8:16 RDK). To je bilo onda kada je Gospod na moj put stavljao voljene osobe, poput moje tetke i moga tetka te drugih dragih ljudi, kroz koje me je izbavljao iz očaja i vodio me putem svoje providnosti.

Danas shvatam da mi je Gospod Isus kroz sva ta iskušenja i poniženja jednostavno govorio: *"Sve to činim ne bi li primetio i upoznao mene, koji sam svoj život položio za tebe, ne bi li se konačno otrгнуo od zemaljskog poimanja sreće i prihvatio moju ruku."* Kraj sam pustinje nazreo tek onda, kad sam konačno rekao: *"Gospode, u tvoje ruke u potpunosti predajem svoj životi i prihvatam tebe kao svoga Darodavca!"*

Nadalje sam se u trenucima kušnji i obeshrabrenja, čvrsto držao za onaj stih: "... Te da na kraju budeš srećan"! Više nego tebi samome, Bogu je stalo do toga da budeš srećan i blagoslovljen. No, apostol Jakov piše u svojoj poslanici: **"Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti [od Stvoritelja]..."** (Jak. 1:17 RDK, naglasak umetnut) Da bismo se naučili ceniti darove, prepoznavati ih i biti zahvalni jedinome Darodavcu, potrebno je preći pustinju, dužu ili kraću, s manje ili više oaza.

Nakon što sam celim svojim bićem shvatio odakle dolazi istinska sreća, stavio sam još

jedan putokaz pred sebe. To je zapis Isusovih reči iz evanđelja po Mateju: **"Nego ištite najpre carstvo Božje, i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati..."** (Mt. 6:33 RDK) Ljudska je sreća varljiva i prolazna. No, ona sreća, koja dolazi nakon što se najpre traži Božje vodstvo i blagoslov - ispunjava dušu i nastavlja se u večnosti. To je znao i psalmista, kada je ispevao stih: **"Teši se Gospodom, i učiniće ti šta ti srce želi."** (Ps. 37:4 RDK)

Veliki rano-hrišćanski učitelj Augustin je rekao: *"Onom koji voli nije toliko stalo do darova koliko do ljubavi darodavca!"* Koliko ti je stalo do Onoga, koji ti je darovao život i pružio ti ruku spasenja? Ako svoj životni put osećaš kao hod po pustinji, seti se da te je tvoj Darodavac spreman hraniti i pojit iz svoje ruke. No, jesi li svoje srce predao njemu i slediš li pustinjski putokaz: **"Te da na kraju budeš sretan"**? Moja je molitva da nastavimo čitati Bibliju kao Božju reč tako da shvatimo svu dubinu bogatstva i ljubavi našega Darodavca, kako bismo ga uvek stavljali na prvo mesto, znajući da On vodi računa o našoj sreći.

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

misaone refleksije

ČUDO LJUBAVI

- Bruno Ferrero

Ovo je istinita priča o osmogodišnjoj devojčici koja je znala da ljubav može biti čudesna. Njen mali brat je morao da umre zbog tumora na mozgu. Roditelji su bili siromašni, ali su založili svu imovinu i učinili sve da ga spasu. Jedno veće otac je rekao uplakanoj majci: "Ne može ovako dalje, draga. Mislim da smo došli do kraja, njega može spasiti samo čudo."

Devojčica je sve slušala pritajena u uglu sobe. Otrčala je u svoju sobu, razbila kasicu i tihom otrčala do obližnje apoteke. Strpljivo je čekala, a kad je došla na red, propela se na prste te pred apotekara sasula svoj sitniš. "Šta bi ti htela, dušo?" "To je za mog brata, gospodine, jako je bolestan. Došla sam kupiti čudo." "Nisam te najbolje razumeo", reče apotekar. "Zove se

Andrija. Ima nešto što mu raste na glavi, tata kaže da je gotovo, da ga samo čudo može spasiti. Ja jako volim svoga brata, zato sam donela sav novac da kupim čudo." Apotekar se tužno nasmešio i odgovorio: "Ali mi ne prodajemo čuda." "Ako nema dovoljno novaca, mogu još potražiti. Koliko košta jedno čudo?" U apoteci se zatekao visok i naočit čovek ozbiljna lica koji je sa zanimanjem pratio razgovor.

Dok je apotekar nemoćno širio ruke, devojčica je skupljala svoje novčiće. Visoki čovek joj priđe i upita: "Zašto plačeš, mala? Šta se dogodilo?" "Gospodin apotekar mi ne želi prodati čudo i neće da mi kaže koliko ono košta. To je za mog brata Andriju, koji je jako bolestan. Mama kaže da mora na operaciju, a tata da to ne možemo platiti i da Andriju može samo čudo spasiti. Zato sam donela sve što sam imala." "Koliko imaš?" "Dolar i jedanaest centi... Ali znate", dodaje tiho, "mogu potražiti još novaca..."

Čovek se nasmeši. "Mislim da neće trebati. Čudo za tvoga brata košta upravo dolar i jedanaest centi!" Jednom je rukom pokupio sitniš, a drugom nežno uzeo devojčicu za ruku. "Povedi me svojoj kući", reče, "želeo bih videti tvog brata i razgovarati sa tatom i mamom. Možda uspemo pronaći čudo koje im treba."

Otmene visoki gospodin i devojčica iziđoše iz apoteke držeći se za ruke. Taj čovek je bio profesor Karilton Armstrong, jedan od najpoznatijih svetskih neurohirurga. Operisao je malog Andriju, koji se za nekoliko nedelja potpuno oporavio. "Ova je operacija pravo čudo", rekla je mama. "Pitam se samo koliko je koštala..." Devojčica se nasmešila ne rekavši ništa, znala je da je čudo koštalo dolar i jedanaest centi. Naravno, ljubav i vera Andrijine sestrice uračunati su u cenu.

O LJUBAVI

- Erih From

Šta jedna osoba daje drugoj? Ona daje od sebe, od najskupocenijeg što ima, ona daje od svog života. To ne znači nužno da ona žrtvuje svoj život za drugu osobu - već da joj daje od onoga što u njoj živi; ona joj daje od svoje radosti, svog interesovanja, razumevanja, znanja, humora, od svoje tuge - sve izraze i manifestacije onoga što u njoj živi. Aktivni karakter ljubavi ogleda se u činjenici da ona uvek sadrži određene osnovne elemente, zajedničke svim oblicima ljubavi. To su: briga,

odgovornost, poštovanje i znanje. Ljubav je aktivna zainteresovanost za život i rast onoga što volimo. Čovek voli ono oko čega se trudi i trudi se oko onoga što voli.

Smešna strana...

KANIBALIZAM NA NIVOU

Jedan misionar je pristigao u jedno pleme ljudoždera duboko u džungli. Njega su domoroci odmah odveli do poglavice, i ovo dvoje su odmah počeli razgovor. Naime, poglavica je neko vreme proveo u Americi, gde je studirao. Misionar ga tako znatiželjno upita: "Zanimam me, kako to da si otišao u Ameriku, studirao, obrazovao se u visoko civilizovanom svetu, a opet imaš naviku da jedeš ljudsko meso?"

"Da," odgovori poglavica, "ali ja sada ne jedem prstima, već koristim nož i viljušku. Civilizovano!"

DVE VERZIJE

U jednoj porodici, deda je svaki put kad je bio postavljen sto da se jede, i kada je video šta ima za jelo, uvek je prvo gundao, zanovetao i kudilo to jelo, a zatim se molio za blagoslov nad jelom.

Jednog dana, posle ovakvog svog nastupa, devojčica upita tatu: "Tata, da li Bog stvarno čuje kad se mi molimo?"

Da bi poučio svoje dete o uzvišenosti molitve, otac joj odgovori: "Da, srce, naravno da čuje. Bog čuje svaku reč koju mu izgovorimo."

"Tata, a da li čuje baš sve šta kažemo?" Upita devojčica ponovo.

"Naravno da čuje. Bog sve sluša."

Devojčica na kraju zapita: "Onda... u koje od ova dva, šta deka kaže o jelu, Bog veruje?"